

Děda ale vypráví dál. „Lidi se začali Židům vyhýbat. Od Mařenky a Frantíka, kterým patřila tahle chalupa, jsem slyšel, jak lidi přestali nakupovat v židovském koloniálu, co stával hned vedle nás. Ester, která obchod vedla, byla Věřina teta. Věra sem pravděpodobně naposledy přijela na letní prázdniny v roce čtyřicet jedna. A to ještě napůl tajně, oni už nemohli ani jezdit vlakem, tak si tu asi svůj deník schovala.“

„Dědo, poslední zápis je ze začátku roku čtyřicet dva. Musela se sem potom ještě vrátit. Nebo deník poslat poštou...“ uvažuje Ida.

„To se nedozvíme. Ale koukej, co jsem našel. Takhle vypadala Věřina maminka.“

Ida vezme opatrně do rukou černobílou fotku. Mladá žena se na ni dívá velkýma tmavýma očima. Ida v ní pozná Věřinu maminku, se kterou se setkala na návštěvě Terezi-na. Tehdy ale už měla vrásky a prošedivělé vlasy.

„Věra je jí podobná,“ řekne Ida.

„To nevím. Věřinu fotku nemám. Nebo je možná zahra-baná někde mezi ostatními fotkami tady v těch krabicích.“ Děda ukáže na papírové krabice od bot, v nichž jsou černobílé fotky, malé i velké, zachovalé i se zohýbanými rohy.

